

ДОПЪЛНИТЕЛНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6640

за изменение в частта за разноските

гр. София, 29.08.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в закрито заседание на 29.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **1156** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

С Решение № 4751/11.07.2022 г. съдът е отхвърлил исковете с правно основание чл.2в, ал.1, т.1, вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, предявени от П. Н. К. от [населено място] срещу Българска народна банка (БНБ), за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 26 000 лв., като част от сума в размер на 725 106,08 лв. ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска и сторените по делото разноси и е осъдил П. Н. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], жк М. – 3, [жилищен адрес] да заплати на Българска народна банка, [населено място], пл. „К. А. I“ № 1, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ сторените в производството разноси в размер на 4940 (четири хиляди деветстотин и четиридесет) лв., от които 4500 лв., платено адвокатско възнаграждение и 440 лв., платен депозити за възнагражденията на вещите лица.

С молба от 27.07.2022 г. процесуалните представители на ищеца П. К. са поискали, съдът да измени решението си в частта за разноските, като присъди в полза на БНБ адвокатско възнаграждение в минималния, предвиден по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размер от 1310 лв.

Ответникът, чрез процесуалния си представител е взел становище по направеното искане, намирайки същото за неоснователно.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и доказателствата по делото, намира следното:

Съгласно чл. 248, ал.1 ГПК, приложим съобразно препращащата норма на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. В конкретния случай решението на съда е подлежи на обжалване, поради което е относима първата хипотеза.

Искането за изменение на решението в частта за разноските е предявено в установения срок, поради което и доколкото е направено от надлежна страна, е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

На първо място, съдът счита за неоснователен довода на ответника, за несвоевременност на предявеното искане за изменение на решението в частта за разноските. Искането е направено в срока по чл. 248 от ГПК, а разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, на която се позовава ищецът не съдържа изискване за срок или етап от производството по делото, след изтичането, на които се преклудира възможността да предявяване на възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. От друга страна, съгласно нормата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г, в сила от 29.11.2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Вярно е, че съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая ЗОДОВ, по реда на който се водило производството, е специален в частта за разноските, включително и присъждането на адвокатско възнаграждение, по отношение на общата разпоредба предвидена в чл. 78 от ГПК. В чл. 10, ал. 2-4 от ЗОДОВ не е предвидена хипотеза, при която при отхвърляне на иска, ищецът може да иска намаляване на адвокатското възнаграждение, платено от ответника, което той счита за прекомерно.

Дори и да се приеме, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът намира, че с оглед на фактическата и правна сложност на делото адвокатско възнаграждение в размер на 4500 лв., не е прекомерно. Производството по делото е продължило повече от две години. Проведени са седем заседания, по време на всяко, от които БНБ е била представлявана от упълномощен адвокат. Изслушани са заключения на две съдебно-икономически експертизи, а от упълномощените от БНБ адвокати са представени, писмен отговор, подробни писмени бележки по съществото на спора и три писмени становища по направени доказателствени искания и по хода на делото (от 06.04.2021 г., 02.03.2022 г. и от 15.03.2022 г.).

С оглед изложеното съдът намира, че с оглед изложените по-горе мотиви, свързани с фактическата и правна сложност на делото и с оглед на обстоятелството, че искът е предявен като частичен от сумата за 725 106 лв., молбата за изменение на решението в частта на разноските, в която се иска намаляване на присъденото на БНБ адвокатско възнаграждение до минималния, предвиден в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размер от 1310 лв. е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 248 от ГПК, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искане, обективирано в молба от 27.07.2022 г. на пълномощниците на П. К. за изменение на Решение № 4751/11.07.2022 г. по адм. дело № 1156/2021 г., в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване, по реда на обжалване на съдебното решение - пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.